

Rom. 9 autoritate cōmemorat. Deum enim dicit uolentē ostendere iram, & demonstrare potentiā suam attulisse in multa patientia uasa iræ quæ perfecta sunt in perditionē, & ut notas faceret diuitias gloriæ suæ in uasa misericordiæ, quem superius dixerat tanq̄ figulum luti ex eadem massa facere, aliud uas in honorē, aliud in cōtumeliam. Merito autem uideretur iniustum, quod fiunt uasa iræ ad perditionē, si nō esset ipsa uniuersa ex Adam massa dānata. Quod ergo fiunt inde nascendo uasa iræ, pertinet ad debitā pœnā. Quod autē fiunt renascendo uasa misericordiæ, pertinet ad indebitā gratiā. Ostendit ergo deus irā suā, non utiq; animi perturbationē, sicut est quæ ira hominis nuncupatur, sed iustā fixamq; uindictam, quæ de stirpe inobedienciæ ducitur propago peccati atq; supplicij, Et homo natus ex muliere, sicut in libro Iob scriptū est, breuis est uitæ & plenus iracundiæ. Eius enim rei uas est quæ plenus est, unde iræ uasa dicuntur. Ostēdit & potentiam suam qua bene etiam utitur malis, multa illis naturalia & temporalia bona largiens, eorumq; maliciam ad exercēdos & comparatione admonendos bonos accommodans, ut in eis discant agere gratias deo, quod ab eis, nō suis meritis quī in eadē massa paria fuerūt, sed illius miseratione discreti sunt. Quod maxime apparet in paruulis, de quibus cum per Christi gratiā renascuntur & istam uitā in illa tenera ætate finientes, in æternā transeunt & beatā, dici nō potest quod libero discernuntur arbitrio ab alijs infantibus qui sine hac gratia in ipsius massæ damnatione moriuntur. Si autē hi soli crearentur ex Adam, qui essent per gratiā recreandi, & præter illos qui in dei filios adoptantur, nulli alijs homines nascerētur, lateret beneficiū quod donaretur indignis, quia nullis ex eadē damnabili stirpe ueniētibus debitū supplicium redderetur. Cum uero attulit in multa patientia uasa iræ, quæ perfecta sunt in perditionē, nō solum ostendit iram & demonstrauit potentiam suam redhibendo uindictā, & bene utendo bonis, sed etiā notas fecit diuitias gloriæ suæ in uasa misericordiæ. Ita enim quid præstetur sibi discit gratis iustificatus, dum non suo merito sed gloria largissimæ dei misericordiæ discernitur à damnato, cum quo eadē iusticia fuerat & ipse dānandus. Tam multos autē creando nasci uoluit, quos ad suam gratiā non pertinere præsciuit, ut multitudine incōparabili plures sint eis, quos in sui regni gloriam filios promissionis prædestinare dignatus est, ut etiā ipsa reiectōrum multitudinem ostenderetur, quā nullius momenti sit apud deum iustum quantalibet innumeritas iustissime damnatorum. Atq; ut hinc quoq; intelligāt qui ex ipsa damnatione redimuntur, hoc fuisse debitū massæ illi uniuersæ, quod tam magnæ parti eius redditū cernerēt, non solum in eis qui originali peccato multa addūt malæ uoluntatis arbitrio, uerum etiam in tam multis paruulis, qui tātummodo uinculo peccati originalis obstricti, sine gratia mediatoris ex hac luce rapiuntur. Tota quippe ista massa iustæ damnationis reciperet debitum, nisi ex ea faceret non solum iustus, sed etiam misericors figulus, alia uasa in honorem secundum gratiam, non secundum debitum, dum & paruulis subuenit, quorū nulla merita dici possunt, & maiores præuenit, ut habere aliqua merita possint. Quæ cū ita sint, Si assertio tua nec eō tēdit, ut nouas animas dicas propter innocentiam nouitatis suæ antequam ad peccandum libero utantur arbitrio damnationi originali obnoxias esse non posse, sed eas fide catholica confiteris, etiam si in illa tenera ætate de corpore exierint in damnationē perditionis ituras, nisi sacramento mediatoris, qui uenit quærere & saluū facere quod perierat liberentur: quære ubi, uel unde, uel quādo cœperint damnationis meritum habere, si nouæ sunt, ita sanē ut deum non facias nec aliquam naturam quam non condidit deus, uel peccati earum uel innocentium damnationis autorem. Et si inueneris quod te quærere admonui, quod ipse adhuc fateor nō inueni, defende quantū potes atq; asserere animarum infantium eiusmodi esse nouitatē, ut nulla propagatione ducantur, & nobiscū quod inueneris fraternam dilectione communica. Si autē non inueneris, quare uel quomodo fiunt animæ infantium peccatrices, & nihil in seipsis habentes maliciæ, à quo cogantur ex Adā trahere unde damnantur, cum eas credas non ex illa prima peccatrice propagatas, sed nouas atque infantes incedi carne peccati, nec sic tam temere in aliam sententiam tua deflectatur assensio, ut eas ex illa

pares fuerāt
 aut paria fecerant.

originalia p̄m.